

Світлана Гіль (Харків)

ОСНОВНІ ЕТАПИ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ-ІНОЗЕМЦІВ СПРИЙНЯТТЯ ФОЛЬКЛОРНИХ ТВОРІВ

Статтю присвячено опису методики навчання іноземців розуміння українських народних казок, яка допомогла б учням розуміти зміст казок на рівні, близькому до рівня носіїв мови і культури. Зазначено, що казки є тим ідеальним полем, на якому можна ефективно використовувати методику лінгвокультурознавства. Актуальність дослідження визначається важливістю лінгвокультурологічного підходу до навчання української мови як іноземної, а також відсутністю системи вправ із викладання українських народних казок, яка сприяла б формуванню в іноземних студентів цілісного уявлення про український національний менталітет. Зроблено висновок, що навчання іноземних учнів читання й розуміння змісту українських народних казок буде ефективнішим, якщо спиратиметься на знання про систему цінностей української народної культури, розуміння реалій і мовних особливостей української народної казки, зіставлення сюжетів українських народних казок із сюжетами казок рідної культури іноземців. Уважаємо, що використання текстів українських народних казок є доцільним на заняттях з української мови як іноземної на всіх етапах навчання. Зміст українських народних казок відображає менталітет українського народу і є джерелом для розуміння ціннісних засад української культури. Методична система роботи з текстами казок в іноземній аудиторії має спиратися на лінгвокультурологічний коментар і зіставлення цінностей української культури з цінностями рідної культури іноземних учнів. Під час навчання відбувається збагачення духовного світу іноземних студентів завдяки отриманню ними знань про звичаї, культурні традиції України, розумінню національно-культурної специфіки мовних одиниць. Це є запорукою успішної комунікації між представниками різних народів, мов і культур, а в глобальному сенсі корелює з актуальними проблемами міжмовної та міжкультурної комунікації. Перспективи подальших досліджень полягають у визначенні лінгвометодичного підґрунтя відбору українських народних казок і способів їх презентації в іноземній аудиторії, у проведенні експериментальної перевірки ефективності розробленої методичної моделі.

Ключові слова: казка, лінгвокультурознавство, методична модель, українська мова як іноземна, фольклорний твір.

Светлана Гиль Основные этапы обучения студентов-иностранцев восприятию фольклорных произведений. Стаття посвящена описанию методики обучения иностранцев пониманию украинских народных сказок,

© Гіль С.І., 2021

которая помогла бы учащимся понимать смысл сказок на уровне, близком к уровню носителей языка и культуры. Отмечено, что сказки являются тем идеальным полем, на котором можно эффективно использовать методику лингвокультуроведения. Актуальность исследования определяется важностью лингвокультурологического подхода к обучению украинскому языку как иностранному. Отсутствует система упражнений по преподаванию украинских народных сказок, которая способствовала бы формированию у иностранных студентов целостного представления об украинском национальном менталитете. Сделан вывод, что обучение иностранных учащихся чтению и пониманию содержания украинских народных сказок будет эффективным, если опираться на знания о системе ценностей украинской народной культуры, понимание реалий и языковых особенностей украинской народной сказки, сопоставление сюжетов украинских народных сказок с сюжетами сказок родной культуры иностранцев. Считаем, что использование текстов украинских народных сказок целесообразно на занятиях по украинскому языку как иностранному на всех этапах обучения. Содержание украинских народных сказок отражает менталитет украинского народа и является источником для понимания ценностных основ украинской культуры. Методическая система работы с текстами сказок в иностранной аудитории должна опираться на лингвокультурологический комментарий и сопоставление ценностей украинской культуры с ценностями родной культуры иностранцев. Во время обучения происходит обогащение духовного мира иностранных студентов благодаря приобретению ими знаний об обычаях, традициях Украины, пониманию национально-культурной специфики языковых единиц. Это является залогом успешной коммуникации между представителями разных народов, языков и культур, а в глобальном смысле коррелирует с актуальными проблемами межъязыковой и межкультурной коммуникации. Перспективы дальнейших исследований заключаются в определении лингвометодической основы отбора украинских народных сказок и способов их презентации в иностранной аудитории, в проведении экспериментальной проверки эффективности разработанной методической модели.

Ключевые слова: лингвокультуроведение, методическая модель, сказка, украинский язык как иностранный, фольклорное произведение.

Svitlana Gil. The main stages of teaching foreign students to perceive folklore works. The article is devoted to the description of the methodology for teaching foreigners to understand Ukrainian folk tales, which would help students understand the meaning of fairy tales at a level close to that one of native speakers. Fairy tales are an ideal field in which the methodology of linguocultural studies can be effectively used. The relevance of the research is determined by the importance of the linguoculturological approach to teaching Ukrainian as a foreign language. There is no system of exercises for teaching Ukrainian folk tales, which would contribute to the formation of a holistic view of the Ukrainian national mentality among foreign students. Teaching foreign students to read and understand the content of Ukrainian folk tales will be effective if they rely on the

knowledge about the value system of Ukrainian folk culture, understanding of the realities and linguistic features of Ukrainian folk tales; comparison of plots of Ukrainian folk tales with those of fairy tales of the native culture of foreigners. We believe that the use of the texts of Ukrainian folk tales is advisable in classes of Ukrainian as a foreign language at all stages of education. The content of Ukrainian folk tales reflects the mentality of the Ukrainian people and is a source for understanding the value foundations of Ukrainian culture. The methodological system of working on the texts of fairy tales in a foreign audience should be based on linguoculturological commentary and a comparison of the values of Ukrainian culture with the values of the native culture of foreigners. During the training, the spiritual world of foreign students is enriched due to their acquisition of knowledge about the customs, traditions of Ukraine, understanding of the national and cultural specifics of linguistic units. This is the key to successful communication between representatives of different peoples, languages, and cultures, and in a global sense, it correlates with the actual problems of interlanguage and intercultural communication. Prospects for further research are to determine a linguo-methodological basis for the selection of Ukrainian folk tales and ways of their presentation to a foreign audience; in conducting experimental verification of the effectiveness of the developed methodological model.

Keywords: fairy tale, folklore work, linguocultural studies, methodological model, Ukrainian as a foreign language.

Постановка проблеми в загальному вигляді. Сучасна методика навчання української мови як іноземної приділяє значну увагу ознайомленню іноземних студентів із різними формами національної культури, що відображає світогляд українського народу. З метою досягнення успішної комунікації необхідно долучати елементи української національної мовної та ціннісної картин світу до загальних знань інофонів, оскільки мовленнєве спілкування іноземною мовою передбачає сприйняття не тільки буквальних, а й імпліцитних смислів. У цьому процесі важливим є навчання адекватного декодування інокультурного художнього тексту під час читання.

Твори художньої літератури накопичують інформацію про дійсність, містять відомості географічного, культурного, економічного, політичного характеру про країну мови, що вивчається. Казка як один із центральних фольклорних жанрів становить своєрідну скарбницю народної мудрості, відображає народні уявлення про навколишній світ і людину, що формують національну картину світу. Для казок кожного народу притаманні специфічні сюжети, образи, ситуації. Національний характер казок

відбито в оцінці подій, що відбуваються в них, в іменах героїв, у традиційних мовних формулах.

Актуальність дослідження визначається важливістю лінгвокультурологічного підходу до навчання української мови як іноземної. Незважаючи на те, що наукові дослідження з українського фольклору на сьогодні досить значні і представлені літературно-історичними, психолого-педагогічними розвідками, навчально-методичні посібники не часто звертаються до фольклорних текстів. Відсутня система вправ із викладання українських народних казок, яка сприяла б формуванню цілісного уявлення про український національний менталітет у іноземних слухачів.

Аналіз останніх досліджень. Дослідження проблеми використання художнього тексту в навчанні української мови іноземців зосереджені в таких основних напрямках: осмисленні ролі художнього тексту в навчанні мови (Л. Васильєва, В. Федчик); лінгвокраїнознавчий потенціал художнього тексту (А. Буднік, З. Мацюк), навчання читання на матеріалі художнього тексту (І. Процик, С. Шевченко), можливості певних жанрів і принципи роботи з ними в іноземній аудиторії (Г. Швець, Л. Антонів, В. Бадер, М. Єлісова, С. Єрмоленко).

На думку Н. Серової [5], серед жанрів фольклору казка є найбільш вдалим та ефективним матеріалом для вивчення в іншомовній аудиторії: завдяки цікавому сюжету й відсутності жорсткої «прив'язки» до конкретних подій національної культури вона порівняно легко сприймається іноземними студентами, задовольняє пізнавальний, емоційний і естетичний інтерес, має елемент цікавості. Казка не обтяжена політичними й ідеологічними догмами. Синтаксис казки переважно побудований на ґрунті загальномовних і розмовно-мовленневих конструкцій. Цікавість сюжету, однозначність психологічних характеристик персонажів, лаконічність зображуваних деталей – усе це дає можливість уникнути надмірних труднощів для сприйняття й підтримати інтерес до читання. Аналіз досвіду роботи з українськими народними казками в іноземній аудиторії засвідчив, що ще мало навчальних посібників із текстами казок у навчанні української мови як іноземної.

На думку дослідниці М. Єлісової, «важливою для не носіїв мови є така структурна особливість казок, як наявність повторів,

особливо ритмізованих, що полегшує іноземним студентам засвоєння лексики і знайомить їх із ритмом і мелодикою української мови» [3: 190], наприклад, казки *«Рукавичка»*, *«Івасик-Телесик»*, *«Коза-дереза»* та ін.

С. Яремчук зазначає, що українські народні казки є джерелом цікавого лінгвістичного та лінгвокультурного матеріалу, що мотивує як учнів, так і викладачів, та дозволяє уникнути «механічної» взаємодії викладача зі студентом, передбачуваності відповідей [6]. Науковець наголошує, що добирати тексти казок слід відповідно до рівня студентів. При цьому потрібно враховувати обсяг казки, її лексичний склад, синтаксичну будову речень тощо. Необхідно звернути увагу на те, що більшість текстів казок потребують адаптації і скорочення, особливо на початковому етапі вивчення мови. Завдяки спрощеній манері викладу не носії мови сприймають казки набагато легше, ніж серйозніші літературні твори. Народні казки також є матеріалом для розвитку всіх видів мовленнєвої діяльності студентів-іноземців, допомагають розвинути навички читання, аудіювання, письма, розширювати активний і пасивний лексичний запас [6].

У посібнику М. Єлісової *«Коментоване читання художніх творів»* подано декілька видів вправ, що викликають особливе зацікавлення в іноземних студентів: «мозковий штурм» при опрацюванні лексики за темою казки; «салат із казок» (поєднання в одній казці героїв із різних казок та придумування їхніх спільних історій); «казки навиворіт» (характери героїв відомої казки змінюються на протилежні); «перебріхування казок» (додавання у казку чарівних предметів); «казка-перетворення»; переказ від імені одного з персонажів; написання свого фіналу казки; рольова постановка казки [2].

А. Бордовська у своїй дисертації [1] ставить питання про доцільність використання накопиченого досвіду розгляду казки в педагогіці, психології, лінгвістиці, культурології, філософії, лінгвокультурології для створення нового підходу до роботи з народною казкою на заняттях в іноземній аудиторії.

Таким чином, науковці стверджують, що завдяки використанню фольклорних матеріалів, насамперед казки, під час навчання мов відбувається розширення словникового запасу студентів, активізація лексики, забезпечується комунікативна спрямованість навчання, стимулюється мимовільне запам'ятовування мовних і

мовленнєвих одиниць, долається психологічний бар'єр й відбувається емоційний підйом. Казки є ядром ментальності національних культур та становлять навчальний і розвивальний інструмент у формуванні в іноземних слухачів інтересу до української мови й культури українського народу. Дослідники вважають, що використання в навчанні фольклорних матеріалів створює природне мовне й культурне середовище в іноземній аудиторії.

Мета нашої роботи – описати методику навчання читання та сприйняття українських народних казок, яка допомогла б іноземцям розуміти зміст казок на рівні, близькому до рівня носіїв української мови і культури. Фольклорні тексти, зокрема казки, є тим ідеальним полем, на якому можна ефективно використовувати методику лінгвокультурознавства.

Виклад основного матеріалу. Саме в казках яскраво проявляються національна психологія, а також різноманітні форми поведінки, взаємин між людьми, тобто способи комунікації представників певного національно-культурного середовища. У казках затверджуються традиційні моральні ідеали й національні форми поведінки людей. Народна казка глибоко й всебічно відображає весь комплекс рис, притаманних українцям.

Іноді в інофонів можуть виникати труднощі у сприйнятті та інтерпретації української народної казки. Це пов'язано з особливою поетикою казки, її специфічною традиційною образно-символічною системою. Фольклорний текст може бути частково або повністю незрозумілим для іноземних студентів. Незвичні чужі національно-специфічні елементи тексту виявляються на мовному (граматичному, лексичному, стилістичному) і на культурологічному (етнографічному, психологічному, поведінковому, асоціативному) рівнях. Виявлення й прогнозування зазначених труднощів вимагають від викладача вироблення особливих методичних прийомів їх діагностики. Тому під час визначення національної самобутності народної казки особливого значення набуває порівняльний аспект, що дозволяє іноземним студентам осмислити схожості й відмінності в українській і рідній культурах.

Досить ефективним способом виявлення національно-культурних особливостей у фольклорних текстах можна вважати метод зіставлення сприйняття тексту носіями різних культур.

Наприклад, цікаво простежити відмінність у сприйнятті української казки представниками арабської та китайської ментальності. Труднощі сприйняття казок у студентів-іноземців можуть бути пов'язані з інтерпретацією атрибутів казкової художньо-образної системи, дій казкових героїв, етичною оцінкою їхньої поведінки.

Викладач має допомогти студентам подолати понятійні труднощі, наблизити їх до розуміння реалій, відображених у казці. Унаслідок такої роботи студенти усвідомлять морально-етичні ідеали, духовні цінності українського народу, його традиційну поведінку й спосіб мислення.

Під час складання системи навчання читання й розуміння українських народних казок ми керувалися дидактичними принципами (принцип наочності, свідомості, доступності та посильності, міжкультурної взаємодії); психологічними принципами (принцип мотивації); власне методичними принципами (принцип комунікативності, принцип урахування рівня володіння мовою). Ми використовували метод показу (для введення нового матеріалу – записи на дошці, наочність), метод пояснення (прийоми індукції та дедукції), метод тренування (виконання спеціальних вправ), методи застосування (вони ґрунтуються на виконанні мовленнєвих вправ), методи корекції (виправлення помилок у мовленні іноземних слухачів), а також такі прийоми, як порівняння (встановлення подібності та відмінності між об'єктами); класифікація (віднесення предмета, явища до групи предметів і явищ); а також опис, зіставлення, відповіді на питання, переказ тексту й опис картинки.

Створення моделі роботи з текстами українських народних казок для іноземних учнів передбачає розробку комплексу вправ із дотекстовими й післятекстовими завданнями, орієнтованими на всі види мовленнєвої діяльності; використання наочності, що має зацікавити студентів, й завдань, які допоможуть передбачити можливу появу помилок, а також дозволять студентам висловити свою думку про прочитане; використання в завданнях українських народних приказок та прислів'їв, що підсилюють уявлення іноземних студентів про типові риси характеру й поведінки українців і сприяють формуванню лінгвокультурологічної компетенції. Вступна розмова; виконання дотекстових завдань; читання казки; виконання післятекстових завдань, зокрема

питання за змістом сюжету казки, лексико-граматичні вправи, питання з метою визначення моралі казки й національних особливостей сприйняття ідеї казки; домашнє завдання (переклад і переказ); тест на знання тексту і його розуміння; контрольний твір становлять основні етапи навчання. У вступній розмові слід використовувати лінгвокультурологічний коментар і двомовний словник для більш швидкого засвоєння змісту тексту.

На нашу думку, знайомство з українськими казками слід розпочати з казки, у якій кількість лексико-граматичних труднощів є мінімальною, а за змістом вона є нескладною для коментаря. Казка є національно-прецедентним феноменом, що обумовлює необхідність використання лінгвокультурологічного коментаря в іноземній аудиторії. На початку роботи з кожною казкою студентам слід дати необхідний для розуміння казки лінгвокультурологічний коментар, який знайомить їх з особливостями української культури й українського побуту, а також запропонувати дотекстові завдання, спрямовані на подолання лексико-граматичних труднощів. Особливу увагу слід приділити словам, що описують національні реалії, під час пояснення безеквівалентної лексики часто необхідна зорова наочність, через те, що слово на позначення інокультурної національно специфічної реалії не викликає жодних асоціацій у свідомості людини, яка ніколи не бачила відповідного об'єкта: *хата, кобза, козак, рушник, лицар* тощо. Як приклад зорової наочності пропонуємо демонструвати сувеніри, малюнки, ілюстрації, фотографії, репродукції картин, відеофрагменти, презентації, а також реальні предмети побуту.

У післятекстових завданнях перевіряється розуміння іноземними учнями змісту тексту, успішність виконання смислової обробки інформації відповідно до питань і завдань, сформульованими у вправах.

Викладач повинен підготувати комунікативні вправи, спрямовані на ініціацію творчої активності студентів і питання дискусійного характеру (студентам пропонується визначити мораль казки). Для перевірки точності виконання завдання додатково наводяться українські прислів'я. Оскільки одним із основних завдань навчання іноземної мови є вміння використовувати мову в мовленнєвих актах і під час комунікації в цілому, кінцевою метою роботи з казкою є побудова

монологічного висловлювання як найбільш складного виду мовленнєвої діяльності.

Під час підсумкової розмови іноземні слухачі висловлюють своє ставлення до прочитаного, порівнюють культуру рідної мови з культурою, що вивчається, тренують навички монологічного висловлювання. Рекомендуємо запропонувати студентам питання, що допомагають узагальнити знання, отримані під час занять. Наприклад: *Чи цікаво вам було читати українські народні казки? Чому цікаво / нецікаво? Що вам здалося незвичайним у цих казках? Що вас здивувало й особливо запам'яталося? Чи схожі українські народні казки на казки вашого фольклору? Герої якої казки вам сподобалися найбільше? Яка казка, на ваш погляд, є найбільш повчальною?*

Соціально-побутові казки є джерелом для цікавих і змістовних дискусій, вони змушують як студентів, так і викладачів замислюватися та шукати відповідей, обговорювати соціальні проблеми. Наприклад, казки *«Про злидні», «Розум та щастя»*. Деякі з них сповнені народним гумором (*«Як гуцул наймався у попа», «Зячє сало»* та ін.) та є досить легкими для сприйняття студентами-іноземцями.

Після розмови студенти виконують контрольну роботу. Можна запропонувати письмово переказати одну з українських народних казок або написати твір на тему *«Українські казки й український характер»*.

Отже, вивчення українських народних казок формує в іноземних студентів уявлення про культуру українського народу, про його глибинні особливості й цінності, що складають своєрідність українського менталітету. Звернення до витоків національної культури, втілених у казках, сприяє формуванню лінгвокультурної компетенції, наявність якої дозволяє іноземним студентам досягати взаєморозуміння з представниками української культури.

Висновки. Уважаємо, що використання текстів українських народних казок є доцільним на заняттях з української мови як іноземної на всіх етапах навчання. Зміст українських народних казок відображає менталітет українського народу і є джерелом для розуміння іноземцями ціннісних засад української культури. Це є запорукою успішної комунікації між представниками різних народів, мов і культур, а в глобальному сенсі корелює

з актуальними проблемами міжмовної та міжкультурної комунікації.

Методична система роботи з українськими народними казками в іноземній аудиторії має спиратися на лінгвокультурологічний коментар і зіставлення цінностей української культури з цінностями рідної культури іноземних слухачів. Вступна розмова; виконання дотекстових завдань; читання казки; виконання післятекстових завдань, зокрема питання за змістом сюжету казки, лексико-граматичні вправи, питання з метою визначення моралі казки й національних особливостей сприйняття ідеї казки; домашнє завдання (переклад і переказ); тест на знання тексту і його розуміння; контрольний твір становлять основні етапи навчання.

Перспективи подальших досліджень полягають у визначенні лінгвометодичного підґрунтя відбору українських народних казок і способів їх презентації в іноземній аудиторії, у розробленні методичної моделі та експериментальній перевірці її ефективності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бордовская А.В. Обучение чтению русской народной сказки в иностранной аудитории (лингвокультурологический и методический аспекты): автореферат дис. ... канд. пед. наук. СПб. 2003. 19 с. URL: http://irbis.gnpbu.ru/Aref_2003/05-06789.pdf (дата звернення: 22.08.2021).
2. Єлісова М.О. Коментоване читання художніх творів: навчальний посібник для іноземних студентів. К.: ТОВ НВП «ІНТЕРСЕРВІС», 2010. 120 с.
3. Єлісова М.О. Особливості роботи над текстом української народної казки в іншомовній аудиторії. *Теорія і практика викладання української мови як іноземної*. 2011. Вип. 6. С. 190–195.
4. Подручная Л.Ю. Фольклорный текст на занятиях РКИ: восприятие и интерпретация русской народной сказки. *Слово.ру: Балтийский акцент*. 2013. № 3. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/folklornyy-tekst-na-zanyatiyah-rki-vospriyatie-i-interpretatsiya-russkoj-narodnoy-skazki> (дата обращения: 11.08.2021).
5. Серова Н.П. Русские сказки как предмет изучения в иноязычной аудитории. *Россия и Запад: диалог культур*: сб. ст. / Моск. гос. ун-т; отв. ред. А. В. Павловская. М., 1998. Вып. 6. С. 63–67.
6. Яремчук С.М. Вивчення українського фольклору на заняттях з української мови як іноземної. *Національний університет «Львівська політехніка»*. URL: <https://int-konf.org/ru/2013/suchasna>

nauka-v-merezhi-internet-25-27-02-2013-r/82-yaremchuk-s-m-vivchennya-ukrajinskogo-folkloru-na-zanyattyakh-z-ukrajinskoji-movi-yak-inozemnoji (дата звернення: 05.08.2021).

REFERENCES

1. Bordovskaja, A.V. (2003). Obuchenie chteniju russkoj narodnoj skazki v inostrannoj auditorii (lingvokulturologicheskij i metodicheskij aspekty. [Teaching foreigners to read the Russian folk tale (linguocultural and methodological aspects)]. *Extended abstract of the candidate's thesis*. Saint Petersburg. Available at: http://irbis.gnpbu.ru/Aref_2003/05-06789.pdf [Accessed 22 Aug. 2021] [in Russian].
2. Yelisova, M.O. (2010). *Komentovane chytannya hudozhnih tvoriv: navchalnyj posibnyk dlya inozemnyx studentiv* [Commented reading of literary works: a textbook for foreign students]. Kyiv: Interservis [in Ukrainian].
3. Yelisova, M.O. (2011). Osoblyvosti roboty nad tekstom ukrajinskoyi narodnoyi kazky v inshomovnij audytoriji [Specifics of working on the text of the Ukrainian folk tales in classes for foreigners]. *Teoriya i praktyka vykladannya ukrajinskoyi movy yak inozemnoyi* [Theory and practice of teaching Ukrainian as a foreign language]. 6, pp. 190–195 [in Ukrainian].
4. Podruchnaja, L.Ju. (2013). Folklornyj tekst na zanjatijah RKI: vosprijatie i interpretacija russkoj narodnoj skazki [A folklore text in classes of RFL: perception and interpretation of the Russian folk tale]. *Slovo.ru: Baltijskij akcent*. 3. Available at: <https://cyberleninka.ru/article/n/folklornyy-tekst-na-zanyatijah-rki-vosprijatie-i-interpretatsiya-russkoj-narodnoj-skazki> [Accessed 11 Aug. 2021] [in Russian].
5. Serova, N.P. (1998). Russkie skazki kak predmet izuchenija v inozazychnoj auditorii [Russian fairy tales as a study object in classes for foreigners]. *Rossija i Zapad: dialog kultur: sb. st.* [Russia and the West: dialogue of cultures. Collected papers]. Pavlovskaja, A.V. (ed.). Moscow: Moscow State University, 6, pp. 63–67 [in Russian].
6. Yaremchuk, S.M. (2013). Vyvchennya ukrajinskogo folkloru na zanyattyah z ukrajinskoyi movy yak inozemnoyi [Studying Ukrainian folklore in classes of Ukrainian as a foreign language]. Lviv Polytechnic National University. Lviv. Available at: <https://int-konf.org/ru/2013/suchasna-nauka-v-merezhi-internet-25-27-02-2013-r/82-yaremchuk-s-m-vivchennya-ukrajinskogo-folkloru-na-zanyattyakh-z-ukrajinskoji-movi-yak-inozemnoji> [Accessed 05 Aug. 2021] [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 05.09.2021.

Статтю рекомендовано до друку 13.10.2021.

Світлана Іванівна Гіль, викладач кафедри мовної підготовки 1 Навчально-наукового інституту міжнародної освіти Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (61022, Харків, майдан Свободи, 4); e-mail: lana3231@ukr.net; orcid: <https://orcid.org/0000-0001-8304-2510>.

Светлана Ивановна Гиль, преподаватель кафедры языковой подготовки 1 Учебно-научного института международного образования Харьковского национального университета имени В.Н. Каразина (61022, Харьков, площадь Свободы, 4); e-mail: lana3231@ukr.net; orcid: <https://orcid.org/0000-0001-8304-2510>.

Svitlana Gil, Lecturer, Language Training Department 1, Institute of International Education for Study and Research, V.N. Karazin Kharkiv National University (61022, Kharkiv, 4 Svoboda Square); e-mail: lana3231@ukr.net; orcid: <https://orcid.org/0000-0001-8304-2510>.

Як цитувати: Гіль С.І. Основні етапи навчання студентів-іноземців сприйняття фольклорних творів. *Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки*. Харків: ХНУ ім. В.Н. Каразіна, 2021. Вип. 39. С. 14–25. DOI: 10.26565/2073-4379-2021-39-01.

In cites: Gil S. (2021). The main stages of teaching foreign students to perceive folklore works. *Teaching languages at higher educational establishments at the present stage. Intersubject relations*. Kharkiv: V.N. Karazin Kharkiv National University, 39, pp. 14–25. DOI: 10.26565/2073-4379-2021-39-01.